

podstatu trestného činu, prikázaného k potrestání soudům, netřeba uvažovati o tom, lze-li její čin kvalifikovati snad pouze jako přešupek policejní. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Odůvodněno jest však odvolání obžalované z výroku, jímž nebyl jí přiznán podmíněný odklad výkonu trestu. Nalézací soud odůvodnil tento svůj výrok tím, že veřejný zájem vyžaduje výkonu trestu a že je tudíž podmíněné odsouzení podle článku I. čís. 3 odstavec třetí zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n. vyloučeno. Leč tomuto názoru nalézacího soudu nelze přisvědčiti. Jde o jediný trestný čin nepatrného rozsahu (odepření prodeje $\frac{1}{4}$ kg másla) spáchaný v dubnu 1925, v době, kdy byl na trzích a v obchodech dostatek potravin všeho druhu, takže nelze tvrditi, že čin obžalované ohrožoval řádné zásobování obyvatelstva nebo snad jen jedné domácnosti určitým předmětem potřeby. Nelze tedy míti za to, že trestným činem byl dotčen veřejný zájem a že tento veřejný zájem vyžaduje výkonu trestu. Zmíněné zákonné ustanovení nemá tu tedy místa. Uváží-li se pak, že obžalované při výměře trestu nic nepřitěžovalo, že jí polehčovala její dosavadní zachovalost, a že podle zprávy četnictva požívá dobré pověsti, lze zajisté důvodně míti za to, že obžalovaná povede nadále pořádný život a že tudíž výkonu trestu není potřebí. Bylo proto odvolání v tomto směru vyhověno a rozhodnuto, jak se stalo, při čemž se podotýká, že podle článku I. čís. 3 odstavec čtvrtý uvedeného zákona jest obžalovaná, která vedle trestu na svobodě byla odsouzena též k trestu peněžitému, povinna, i když odsouzení to jest podmíněné, zaplatiti trest na penězích.

Čís. 2279.

Skutková podstata zločinu podle řu 85 b) tr. zák. vyžaduje úmyslné (vědomě protiprávní) poškozování cizího majetku a pachatelovo vědomí, že z něho může vzejíti nebezpečí tam naznačené.

S hlediska řu 87 tr. zák. jest třeba zjistiti úmyslné, t. j. vědomě protiprávní jednání (opomenutí) a pachatelovo vědomí, že z něho může vzejíti nebezpečí pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost třeba i jen jednoho člověka.

(Rozh. ze dne 6. února 1926, Zm II 484/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 22. srpna 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle řřů 87 a 85 b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by jí znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, ponechávajíc nedotknutým odsouzení obžalovaného pro přešupek podle řu 411 tr. zák., uplatňuje proti rozsudku, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle

§§ů 87 a 85 b) tr. zák. číselně důvod zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., z jejich vývodů a z konečného návrhu, jímž domáhá se též sprostění obžalovaného v napadeném směru, jest však zřejmo, že uplatňuje věcně i důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Nelze jí upřít oprávnění. Nalézací soud shledává skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí podle §u 85 b) tr. zák. v tom, že obžalovaný, byv při rvačce vyhozen z hostince, vytrhl venku na ulici několik latí z plotu a jednou z nich rozbil okenní tabule ve dveřích hostince, takže střepiny lítaly až do hostinské místnosti, kde bylo více osob, takže jim hrozilo skutečně nebezpečí, že budou střepinami zasaženy a zraněny. Soud zjišťuje, že obžalovaný věděl, že v nálevně hostince je mnoho hostů, a že si byl vědom, že svým jednáním ohrožuje jejich tělesnou bezpečnost. Leč toto vědomí obžalovaného, že z činnosti jeho může vzejít nebezpečí v §u 85 b) tr. zák. vyloučené, nestačí po subjektivní stránce k naplnění skutkové podstaty zmíněného zločinu. Požadavku tomu vyhovuje, je-li si pachatel vědom, že z poškození věci jím úmyslně spáchaného může povstati některé nebezpečí v zmíněném ustanovení naznačené a přes toto poznání spáchá čin. Vyžaduje se tedy v první řadě úmyslné, vědomě protiprávní poškození cizího majetku, k němuž pak musí ještě přistoupiti shora zmíněné vědomí pachatelovo. Tohoto zlého úmyslu obžalovaného, jenž jest nezbytnou známkou skutkové podstaty zločinu podle §u 85 b) tr. zák. po stránce subjektivní, napadený rozsudek vůbec nezjišťuje, což zmateční stížnost právem vytýká.

Leč ani v druhém směru, pokud jde o odsouzení obžalovaného pro zločin veřejného násilí podle §u 87 tr. zák., neobsahuje rozsudek nalézacího soudu dostatečných zjištění po stránce subjektivní. Zjistil soud v tomto směru, že obžalovaný za tahanice v hostinské místnosti mrštil židli přes hlavu do zadu tak, že touto židlí byl jeden účastník zábavy uhozen, aniž však byl zraněn, dále, že nelze pochybovati, že obžalovaný způsobil hozením židle v hostinské místnosti, kde bylo mnoho hostů, nebezpečí, poněvadž bezpečnost osob v hostinci se nacházejících byla velmi ohrožena, a že obžalovaný musel předvídati, že židlí může někoho zraniti. Tato posléze uvedená okolnost však po subjektivní stránce nepostačí. Zločin podle §u 87 tr. zák. vyžaduje především zločinný, t. j. úmyslný, vědomě protiprávní (§ 1 tr. zák.) jednání nebo opomenutí. Aby zlý úmysl pachatelův směřoval přímo na přivodění nebezpečí, se podle zákona nevyžaduje; stačí, že si pachatel byl vědom možnosti vzejít nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost třeba i jen jednoho člověka, a že přes to dopustil se úmyslně činu, s nímž bylo ono nebezpečí spojeno. Nalézací soud nezjistil však oné náležitosti, totiž okolnosti, zda obžalovaný mrštil židlí ze zlomyslnosti, tedy úmyslně. Práví sice, že lze pokládati za liché tvrzení obžalovaného, že židlí nechytíl a nehodil schválně, nýbrž že ji pouze odhodil, leč toto negativní zjištění nemůže nahraditi potřebné pozitivní zjištění úmyslu pachatelova. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek nalézacího soudu v napadené části jako zmatečný zrušiti a podle §u 288 čís. 3 tr. ř. dále uznati, jak se stalo.